

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

П'ятниця, 7 листопада 1986 року

№ 134 (3797).

Ціна 2 коп.

Слава Великому Жовтню!

ДАРУНКИ СВЯТУ

ТРУДОВИЙ РАПОРТ

69-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції присвятили свої успіхи у соціалістичному змаганні члени КМК по виробництву цукру 2-го імені Петровського цукрокомбінату (керівник М. І. Шмарко, групкомсорг Р. Сагун), які вийшли переможцями у районному змаганні серед промислових КМК.

За жовтень цей колектив виробив 483,75 центнера цукру при місячній нормі 415,8 центнера. Виконання плану у колективі становить 116,3 процента.

Особливо старанно працювали комсомолки Валентина Тимко та Наталя Бабич. При змінній нормі на верстат 28 центнерів цукру вони виробляють щодня не менше 32 центнерів.

Олександрівський РК ЛКСМУ.

З УСПІХОМ, НАДІЄ!

Молода доярка в колгоспі імені Куйбішева Надія ТРУБАЛЕВИЧ сьогодні рапорує: перевершено п'ятитисячний рубіж по надоях молока від кожної корови! Свій успіх молода комуністка присвячує знаменній даті — 69-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

(Наш кор.)
Гайворонський район.

УРОЧИСТІ ЗБОРИ

В КІРОВОГРАДІ

КІРОВОГРАД. 5 листопада. В приміщенні обласної філармонії відбулися передовки промислових підприємств, будов, транспорту, ветерани партії, учасники боротьби за встановлення Радянської влади, молодь, воїни місцевого гарнізону. Урочисті збори представників партійних, радянських і громадських організацій на честь 69-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції відкрив голова виконкому міської Ради народних депутатів М. І. Москаленко. Лунають Державні Гімни СРСР і УРСР.

З доповіддю виступив перший секретар міського комітету партії Г. Т. Костромін.
Для учасників зборів був даний святковий концерт.

Вірність заповітам великого Леніна

Символом нової епохи в житті людства став Великий Жовтень. Його живий подих — у зверненнях радянських людей, тісно згуртованих навколо Комуністичної партії. З великим патріотичним піднесенням зустрічають день народження Країни Рад трудящі України, зосереджуючи свої зусилля,

енергію на ключових напрямках творчої роботи по здійсненню рішень XXVII з'їзду КПРС, завдань п'ятиріччя.

6 листопада у Палаці культури «Україна» відбулись урочисті збори представників партійних, радянських, громадських організацій, трудящих столиці

України і воїнів Київського гарнізону, присвячені 69-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

У президії були члени і кандидати в члени Політбюро ЦК Компартії України товариші В. В. Щербинський, Ю. Н. Єльченко, Є. В. Качаловський, Б. В. Качура, О. П. Ляшко, В. О.

Сологуб, О. А. Титаренко, В. С. Шевченко, В. А. Івашко, Ю. П. Коломієць, В. Д. Крючков, В. А. Масол, С. Н. Муха. Тут же заступники Голови Президії Верховної Ради і Голови Ради Міністрів УРСР, члени бюро Київського міського та обкому партії, знатні люди столиці республіки, представники Збройних Сил СРСР.

Урочисті збори відкрив голова виконкому Київської міської Ради народних депутатів В. А. Згурський.

З доповіддю виступив кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України В. А. Івашко. Після зборів відбувся святковий концерт майстрів мистецтва і художніх колективів. (РАТАУ).

ПАМ'ЯТНИК ВОЖДЮ

Пам'ятник засновнику Комуністичної партії і Радянської держави В. І. Леніну урочисто відкрито 6 листопада в Гайвороні.

На мітингу, що відбувся з нагоди відкриття пам'ятника, його учасники говорили про вірність радянських людей ленінським ідеалам, прагнення успішно виконати рішення XXVII з'їзду КПРС. На мітингу виступив перший секретар обкому партії М. Г. Самілик.

Автори монумента — скульптор А. С. Фуженко, архітектори Т. Г. Довженко і А. Г. Чемерис. (РАТАУ).

ВАХТА МУЖНОСТІ

Корчагінець і стахановець. Півстоліття слова ці є високими символами, які відображають історичні віхи у біографії країни, Ленінського комсомолу. І не заради пишномовного стилю лягли вони в основу девізу «Корчагіньської вахти мужності», яка завершилася в організаціях ВЛКСМ частині і підрозділів, що беруть участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Воїни демонструють сміливість, витримку, холоднокровність, здатність в екстремальних умовах працювати самовіддано, по-ударному.

З перших днів перебуває в особливій зоні заступник командира пожежного взводу лейтенант Любомир Бейба. На його рахунок кілька дезак-

тивованих населених пунктів. Більш як п'ятнадцять тисяч квадратних метрів зараженого ґрунту зняв сержант Сергій Харченко — механік-водій інженерної машини. На 130 і більше процентів виконує зміні завдання у районі АЕС ефрейтор Сергій Гашута. Напередодні 69-ї річниці Великої Жовтня військовова частина, де вони служать, за успішне виконання урядового завдання нагороджено Перехідним червоном прапором військової ради Червонопрапорного Київського військового округу.

6 листопада переможці «Корчагіньської вахти мужності» зібрались у меморіальному комплексі «Український державний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945

років». Вітаючи присутніх, перший секретар ЦК ЛКСМУ України В. І. Цибух відзначив, що самовіддані дії військовослужбовців стали прикладом чесного виконання службового і громадянського обов'язку, показали стійкість і організованість радянської молоді, її вірність героїчним традиціям старших поколінь.

Військовослужбовці, які виступили, заповіли, що вони докладуть усіх сил для якнайшвидшої ліквідації наслідків аварії на атомній станції, як і раніше, служать в по-гвардійському, працюватимуть — по-стахановському.

Учасникам зустрічі вручено почесні грамоти і пам'ятні випуски ЦК ЛКСМУ, знаки Київського міському комсомолу «Корчагіньська вахта». М. ЗАЙКА, кор. РАТАУ. Київ.

ВРУЧЕННЯ НАГОРОД

Днями перший секретар обкому Компартії України М. Г. Самілик вручив ордени й медалі СРСР групі робітників і спеціалістів кіровоградських підприємств та організації агропрому.

Орден Трудового Червоного Прапора одержали токарь заводу «Цукрогід/ромаш» О. М. Турченко, бригадир мулярів пересувної механізованої колонії № 139 тресту «Південселекторбуд» Г. В. Олійник, орден «Знак Пошани» — слюсар-ремонтник олієекстракційного заводу М. П. Яшина, орден Трудової Слави III ступеня — бригадир штукатурів пересувної механізованої колонії № 304 об'єднання «Кіровоградоблагро 6 у д» Л. М. Сибіриця.

Соціально-економічний нарис

О БАБІЧ дороги на Марфівку — поля колгоспу імені Щорса. Сильного, міцного господарства Долинського району.

Заступник голови колгоспу по роботі з молоддю Алла Пирог охоче розповідала про вчорашні звітно-виборні комсомольські збори, на яких комсомольці одноставно обрали її своїм ватажком.

— І вірю, і не вірю, — схвильовано хитає головою Алла. — Хіба це жарті-піджарті сотні комсомольців! 10 сіл, три тракторні бригади, дві молочно-світанні ферми плюс птахоферма, комплекс по вирощуванню нетелів, автогараж, дитсадок, школи... — все не перелічиш. І всюди є комсомольці, всюди треба постійно буаяти.

Ні, не бідкалась Алла через труднощі. Просто до цього вона працювала бухгалтером і дуже цінує точність, пунтуальність, акуратність в роботі. А діяльність роботи у неї тепер та, що потребує не тільки точності, акуратності. Тут робота з людьми — не жарті, дійсно. Тут і витримка, і гнучкість в роботі, і тактовність, і твердість позиції. І — людяність...

Цьому всьому не навчишся за один день, а вчитись треба по ходу і пошайдше. І тоді повірять, підуть за нею комсомольці.

...Завивста стрічка дороги покотилась униз. Незвичайна гребля розділяла ставок, що виблискував промінням після-обіднього сонця. А коли машина винесла нас нагору, очам відкрилися нові вулиці. Тут можна не шукати білих мазанок під соломомою та скрипучих возів — вирости і ростуть нові вулиці, асфальтується дорога. Деревця, здебільшого, молоденькі, рік-два тому посаджені — символ омолодження.

— А все-таки молодіють, молодіють наші села! — каже секретар парткому колгоспу Олександр Дмитрович Попович.

ЯК СТВОРИТИ МУЗЕЙ

О ЛЕКСАНДР Дмитрович розповідав не тільки про Марфівку. Про Вишневе, Братський Посад (там, до речі, народився скульптор А. А. Колтев), Згоду (в усьому районі знають високі досягнення тутешньої птахоферми), Богданівку, Славне, Фалькове, Очеретяне, Гордилівку. І особіно називає Катеринівку.

Чому? Виявляється, на місці нинішнього правління (вже добудовується нова адмінспоруда) буде створено музей Трудової Слави колгоспу. Ось, скажімо, історія села Катеринівки — одного з найбільших і найкращих сіл. В моїх руках — єдиний у своєму роді оригінал історії села, написаний із різних джерел в 1963 році рукою учениці Катеринівської восьмирічки:

«До складу Катеринівки у 1960 році увійшли села Катеринівка, Когушів, Плансине.

Село Катеринівка було засноване на початку XIX століття паном Кузьмином і спочатку називалось Кузьминівим. В селі було п'ять сімей: Неруг, Бойченко і три сім'ї Поправки, яких пан виміняв за собаку. Коли пан Кузьмин помер, його дружина Катерина вдруге вийшла заміж за пана Когутова і відтоді село Кузьминів стали називати іменем його дружини.

Селяни працювали на пана по 4—5 днів на тиждень. Після так званої «воли» в 1861 році селяни одержали маленькі клатини землі. На жінок землі не давали. Відділюючи конотого сина, селянин давав йому частину землі, наділ дробився. Це вело селян до розорення і вони йшли в найми до панів. Для випасу худоби пасовищ у селян не було. За випас вони змушені були платити панові гроші і відробляти певними роботами.

Школи в селі не було. Та що там — не було жодної письменною людини. Селяни дуже бідували...

Село Плансине виникло у XV столітті на правому боці Очеретянської балки. За переписом 1886 року в селі Плансине нараховувалося 15 дворів. Після реформи селяни одержали невеличкі наділи мало-придатної для користування землі, яку обробляли дерев'яними плугами та боровами.

Сіля рознидним способом. Урожай був низький, хліба не вистачало, а тому селяни були змушені йти працювати до панів. Школи не було. Три селянські хлопчачі (Клевцур, Нестеренко, Кушнір) ходили в школу с. Ново-Григорівка Друга.

Село Когушівка виникло в 1835 році на лівому боці Очеретянської балки. Засновником його був пан Когушов, який програв у карти свої землі і кріпаків в Тамбовській губернії і приїхав на південь у пошуках вільних земель.

І ось Велика Жовтнева соціалістична революція 1917 року. Селяни зустріли її радісно. Кожен член сім'ї одержав по 2 десятини з панських земель. Делкі селяни одержали панських коней, інвентар.

Багато селян брали участь в захисті завойованої революції під час громадянської війни. Особливо відзначилися брати Михайло та Гнат Нищенки, які загинули.

Перша сільська Рада, створена в 1922 році, мистилась в хаті Володимира Журавля. Першим головою сільради був Г. Я. Журавель.

Першими комсомольцями на селі були Олександр та Василь Клевцури, які в 1927 році створили комсомольську організацію. В 1929 році організували ТСОЗи, до

лих першими вступили Василь Клевцур, Михайло Журавель та інші. В 1930—1931 рр. колективізація тут була закінчена...

Сьогодні колгосп імені Щорса — це високоорганізоване, економічно міцне господарство. Нині тут багато роблять, аби молодь стала спадкоємцем славних традицій славного колгоспу.

— Заичайно, не кожен прийде на ферму, в поле, — роздумує секретар парткому О. Д. Попович. — Адже, якщо в людини зріє талант до літератури, математики, музики — хай їде, вчиться. Але ж у багатьох є справжній хліборобський талант. І ось таких ми просто зобов'язані не випустити з поля зору, зобов'язані допомогти їм обрати вірну стежку в житті. Стежку почесну і відповідальну — хліборобську.

І САМА В ДУШІ РАДА

«А ТАКИ добре, що Танечка повернулась... Добре! При матері, при батькові, та й сама в душі рада...». З цими думками Наталя Микитівна поспішає

Нині Тетяна — економіст по оплаті колгоспу імені Щорса. Заміж вийшла. Дочку свою пов'язала із великою сім'єю Бриків — вийшла за Сашку, електрика. Живуть у чоловіка, донечку Юлю вже мають. Сашко чекає недочекаться з армії Бориса, брата меншого: «Шофером у нас в колгоспі працюватиме!». Найменший, Іван — у медучилищі: «Як відкриють у нас лікарню, буде свій лікар удомал!». Чекать менших синів і батьки — Борис Пилипович, механізатор та Олена Омелянівна, обліковець тракторної бригади.

Багато Таниних однокласників, ровесників вийшло у свій час із колгоспу. Поступова деякі повертаються. «По поганій дорозі виїжджали, по хорошій повертаються». Сьогодні тут постійно прописалися Дмитро та Любов Сликаки, Сашко та Ліда Мазури. Кілька років працювали в сусідньому господарстві Микола та Валя Євтухови — тепер теж повернулися.

ДВІ БЕРІЗКИ КОЛО ХАТИ

О ШАТНИЙ будиночок, відокремлений від дороги невеличким клатиком

ЗЕМЛІ МОЄЇ МОЛОДА НАДІЯ

У комсомольців і молоді колгоспу імені Щорса є надійний порадник — секретар парткому колгоспу і сам недавній комсомолец Олександр Дмитрович Попович. З ним легко вирішувати і виробничі, і спілчанські, і навіть особисті проблеми.

На знімку: О. Д. ПОПОВИЧ (в центрі) вирішує актуальні питання з членами ВЛКСМ Василем ДУБОВИМ, Тетяною ПОГОРІЛЬСЬКОЮ, Любов'ю ШТАНКЕВСЬКОЮ, Віктором КУРІННИМ, Любов'ю ДУБОВОЮ та Тетяною БРОНЧУК.

Фото В. РУДЕНКА.

ла з птахоферми, де вона працює пташницею. Поспішала, щоб попорати хатню роботу та зварити борщу, бо чоловік, Іван Іванович, механізатор, прийде на обід.

— Я ненадовго, на бригаді роботи по горло, — миючи руки, сказала чоловік. — А Тая де?

Тая — їхня дочка. Ян у школу ходила, вчителі не могли нахвалитись: розумна, на льоту знання хапала. Отож мати з батьком й наставляли: «Вчись, дочко, добре, станеш, ним схочеш...». У свій час вряла про інститут, щоб у місті залишилась: «Зараз у місто люди рвуться, а наша що — гірша? Хіба ми не зможемо вивчити дочку?».

Дочка справно вчилась, слухалась батьків. І ось — десятирічка позаду, в атестаті майже всі «п'ятірки». Поїхала в Полтаву, поступила в сільськогосподарський Інститут. Листи писала, що вчиться легко, і все добре, тільки... додому хочеться. І тут задумалась Іван Іванович та Наталя Микитівна: може, доччині щастя не в місті приховане? Та й самі, поки її не було, не могли змирнитись з думкою, що Тетяна не буде з ними, буде тільки зрідна в гості приїжджати. Іван Іванович махнуло рукою: «Сама вирішить». По мені, заичайно, краще хай дома лишається. Але не будемо, жіно, агітувати її ні за місто, ні за село. Сама розбереться де краще, не маленька.

Розібралась...

землі, де виструнчилися дві молоденькі берізки. На ослінчику — господар. Віктор Федоринин розповідає:

— Раніше я жив у Кам'янець-Подільському Хмельницької області, працював на заводі. Заробляв непогано, але туга за селом мене не покидала. Мабуть, тому, що я родом із села... Якісь, гостюючи в селі у матері, приїхала Ганна Нижник, жінка Сашка — вони обоє землянки мої. Розговорилися. Ганна розповіла про колгосп в Кіровоградській області, де вони оселились і працюють. Розказала, як тут дбають про людей, про оплату їхньої праці, про тутешню гарну природу. Не витримав, приїхав мотоциклом, й одразу до голови колгоспу. О. М. Собно погодився взяти мене в колгосп, щоправда, за однієї умови — стати водієм колгоспного автобуса, який, в основному, возить дітей до школи. Будинком пообіцяв через місяць після приїзду. Ян тут не спокусився? Приїхали сюди ми з Надійною, через місяць, як і обіцялось, встелились у цей будиночок. За житло платимо небагато. В середньому я та дружина (вона працює маляром-штукатуром у будівельній бригаді колгоспу) заробляємо по 200 карбованців. Є город — п'ятнадцять сотих, погріб, сарай, гараж для моєї «Яви». По 2—3 роки моїм молодим деревцям — вишням, черешням. Буду ще саджати горіжки, яблуні — роки через п'ять матимемо молоденький сад... Тепер із Сашком і Ганною Нижниками ми сусіди. Маємо чотирирічну донечку Віту...

Віктор розповідає про все охоче, незимушено, а коли щось підзабуває, то тут же на допомогу приходять дружина. Донечка, бавлячись з котками, раз по

раз ревно позирає на тата й маму: що ж це вони там розповідають? І, щоб повернути до себе увагу, постійно допитуються: «Маме, а де ноцуватимуть котики?.. Тату, а коли тобі на роботу?.. А я завтла піду в садок?..». І сумує, коли зосереджені батьки не відповідають...

— Непогано у Марфівці, — підсумовує розмову Віктор. — А що ще не так клуб треба! Ми, молодь, хочемо ввечері і в нію піти, й музику послухати — адже не хлібом єдиним живе людина... Тільки, що в наступному році запробуємо... так усе нормально!

«Усе нормально!».

Як міцне дерево бере початок із здорового коріння, як повноводя річка — із глибоких джерел, так і молодь, виходячи на самостійний шлях, бере із собою батьківську працюватість і любов до землі, прагне утвердити себе трудом, добрими справами послужити людям, з якими звела доля жити і працювати...

За неповних два роки з різних господарств району, областей республіки колгоспу сім'ю «щорсіаців» поповнили близько 30 в основному молодих сімей. Красновова статистика!

ЩОРОКУ — МІЛЬЙОН

ЩО Ж ТАКЕ колгосп імені Щорса, якщо говорити про нього в рамках загальної характеристики сухих цифр? Економічно міцне, з постійно зростаючими показниками основних планових завдань, господарство, що спеціалізується на вирощуванні насіння люцерни.

Звернімося до цифр. Молоко: 1984 рік — надано по 2824 кілограми від кожної корови, 1985 — 3424, 1986 (за 9 місяців) — 2742. (Порівняймо: в районі торні надосно 2261 кілограм молока). За останні три роки тут у середньому одержують «вільш», як по 30 центнерів зернових (без кукурудзи). Цього року, снамімо, пшениці виростили по 39,4 центнера на кожному гектарі. А на «інтенсивних» гектарах, як, займали 40-процентний вилн, — 48 центнерів! Нинішній посушливий рік дав по 34 центнери кукурудзи в зерні. В області відомі імена кращих молодих сировичників механізаторів комуніста Володимира Поліська та комсомольця Миколи Євтухова, доярки-комсомолки Людмили Платані та Тетяни Приходько... І багатьох-багатьох інших можна назвати.

Сонце для хлібороба сходить у полі, для доярки — на фермі. Прослав район — на день нічого сподіватись. Коли сонце в росині, то воно в молоці і в зернині. Що основне для доярки, хлібороба? Стежку свою знайти — для доярки, борозну — для хлібороба. І не забувати тих, хто раніше її прокладав.

І прокладає. Багато в чому нинішні успіхи пов'язують з діяльністю голови колгоспу імені Щорса — Олексія Миколайовича Собка. Хлібороб. Шанують його люди. Знанням умінням торувати стежку до сердець людських. За роки-ка років головування не згубив, не зратив того, що мав колгосп, в зміцнив, підняв. Воно важче так — це багато хто знає — з хорошого робити помітно краще, ніж з поганого — хороше...

Тут вже давно впровадили бригадний підряд. Та не зупинилися на цьому тутешні спеціалісти, сам голова. «А якщо всі підряд — на підряд? Поміркуємо...».

Поміркували, прикинули, з людьми порадилися. Були і протияники, не без цього. А з нинішнього року на бригадний підряд переведені і колгоспні спеціалісти. Знайшли такі резерви у, здавалось, досконалому механізмі підряду...

Ростуть цифри колгоспних прибутків у банку: щороку мільйон! Одягаються в бетон і скло колгоспні села. Нині розгорнута широка житлова будівництво. В Катеринівці будується 6 будинків, в Марфівці — 8, Богданівці — 3, Згоді — 5. Зовсім недавно в Марфівці виростили дві Молодіжні вулиці. За таку «ударну будову» окрема особа повинна дбати, відповідальна. І вона є: головним виконробом працює Л. Я. Цихненко.

Будується в колгоспі не тільки житло. Наступного року треба здати нове адмінприміщення контори першої тракторної, автогараж. Клуби є в усіх селах, а от у Марфівці, на центральній садибі господарства (треба ж!) — застарів, капітального ремонту потребує.

Так, без проблем не буває. Вирішує їх (і успішно) разом із старшим поколінням. Ті, хто вирішив продовжувати і примножувати славні традиції «щорсіаців». Своєю добротою, щастям молодь зобов'язана рідному колгоспу. І щедро віддає йому, не ронить честі старшого покоління...

Одвічний зв'язок... Як зернятко набирається сили, щоб стати колосом, так і діти беруть від землі, на якій живуть працюють батьки, спрагу нових зустрічей.

Нових днів. Нових звершень.

А. БЕЗТАКА. Долинський район.

ДО РЕВОЛЮЦІЇ мешканці Бобринця займались головним чином сільським господарством; промисловість була представлена фургонно-колісним, ковальським, взуттєвим, швейним виробництвом. Життя ремісників було злиденним, та особливо тяжко жилося сільськогосподарським робітникам, які, приходячи до Бобринця, наймалися на роботу. В. І. Ленін

бітничий клуб, що відкривається, Вашим іменем — іменем Леніна. Обираємо Вас почесним членом комуністичного клубу.

ЛЮДИ і долі. Вони, як ніщо інше, характеризують наш час. Розповімо хоча б про одного з цих людей.

В тяжкі роки фашистської окупації молодь вивозили на наторжні роботи в Німеччину. Забрали і Ліду Цимбал. Їй вдалося втекти. Але знайшовся

що по всій окрузі слава гримла.

П'ять років Ліда очолювала номсомольську організацію. Здобного агронома, бойового вождя молоді прийняли в партію.

Понад сорок років працює агрономом Л. М. Цимбал у рідному колгоспі імені XX з'їзду КПРС, зем-

ЗА РЯДКОМ ЛЕНІНСЬКОГО ТВОРУ

О НОВЛЕНИЙ КРАЙ

наводив таку цитату з № 15 «Сельского вестника» 1890 року: «Один хазяїн розповідав, що, приїхавши на базар пам'ятати робітників... він почав ходити між їх рядами і палицею обмацувати їхні торбинки... у кого хліб є, то з тими робітниками й не говорять, а йде з базару і чекає, поки хліб не з'явиться на базарі порожні торбинки».

Прийшли робітники, голодні, обирали, ходили по місту, жebraли. Не всі мали де перебувати ніч, багато хто ночував під парканами, біля червоної огорожі.

Як найрадіснішу звістку зустріли бобринчани повідомлення про перемогу Великого Жовтня. Наприкінці 1917 року в місті була організована партійна група на чолі з П. Ю. Мельниченком. До складу її входили Г. Удовиченко, К. Куртов, М. Дудатій. Бобринецькі комуністи встановили зв'язок з Єлисаветградською партійною організацією, яка на той час була найсильнішою в повіті.

Після того, як «розграмили атамани, розігнали воявод», бобринчани діяли за мирну працю. Вони всім серцем підтримали владу Рад, дякували рідному Іллічу, який зумів підняти народи країни на боротьбу і здійснити соціалістичну революцію.

Про любов бобринчан до рідного вождя свідчить хоча б такий приклад. 4 травня 1919 року трудящі Бобринця послали телеграму Іллічу: «Москва, Сітовому вождю пролетаріату товаришу Леніну.

В урочистий день відкриття робітничого комуністичного клубу тисячі збори з представниками від волостей шлють свій полум'яний привіт вождю світового пролетаріату і просять дати свою згоду назвати комуністичний ро-

У своєму творі «Розвиток капіталізму в Росії» В. І. Ленін глибоко й переконливо показав зв'язок всеросійського процесу розвитку капіталізму з таким же процесом на Україні. В цьому творі Володимир Ілліч, зокрема, писав: «С. г. робітники, що приходять у такій великій кількості на південь, належать до найбідніших верств селянства. З робітників, які приходять у Херсонську губернію, 7/10 ідуть пішки, не маючи коштів на купівлю залізничних квитків... У Херсонській губ. ринками робітників є... міста (Єлисаветград, Бобринець...)».

Про Бобринець і Бобринецький район, про його людей і зміни в краї, описаному колись В. І. Леніном, наша розповідь.

зрадник, який видав дівчину фашистам...

Прийшов час розплати з окупантами. Коли Радянська Армія вигнала їх з Кіровоградщини, агронома Ліду Цимбал (вова до війни закінчила Бобринецький технікум рільництва) обрали одразу секретарем комсомольської організації колгоспу. Як вона взялася працювати! За все бралась гаряче, з усією душею. Вдень у полі — як агроном, а ввечері в клубі — як вождь молоді.

Фашисти під час окупації зруйнували колгоспний клуб, і молоді ніде були ні збори провести, ні культурно відпочити. Ліда запропонувала:

— Давайте своїми силами збудуємо!

Кожному номсомольцеві Ліда дала завдання: сплести одомо по одній вербі і доставити на будівельний майданчик. Так і зробили. В дні суботників і неділень спорудили клуб. Сцену зробили з нузова розбитої німецької автомашини. Давали такі концерти,

лі якого розкинувся за Бобринцем. Найвищі врожаї в районі вирощує. До неї ідуть за передовим досвідом з інших господарств, її запрошують для виступів у райцентр до сільськогосподарського технікуму, професійно-технічного училища механізації сільського господарства...

Іде Лідія Миколаївна по землі, горда своїм трудом. Він приніс їй повагу і славу — Батьківщина удостоїла Л. М. Цимбал високого звання Героя Соціалістичної Праці.

Коли почалася війна, І. Г. Зідрашко було лише сімнадцять. Бойовий, активний комсомолец, він очолює роботу по евакуації в глибокий тил колгоспної худоби. Гнав стадо через Дніпро, Дон, дійшов до Волги. Майже півтори тисячі кілометрів пройшов. Здав усе стадо одному з колгоспів Круглового району Сталінградської області, потім пішов у військкомат і добився, щоб його направили на фронт. Вою-

вав, був тяжко поранений. Після лікування в госпіталі повернувся в той же колгосп Круглового району, де залишив колгоспну худобу. І — одразу за діло. Кажуть, чепти плуга треба тримати двома руками. Зідрашко тримав однією — другою підля фронті висіла на передній лі. А мужики із двома руками в селі не було...

Коли англійські окупанти з Кіровоградщини, Зідрашко повернувся в рідні краї, виконував у колгоспі різні роботи, потім його, хлопця, призначили бригадиром, а на 22 році життя обрали головою колгоспу. І. Г. Зідрашко понад двадцять років головував, вивів господарство в число кращих у районі, одержав орден, звання Заслуженого працівника сільськогосподарського району, був начальником районного управління сільського господарства. Зараз він — директор мікроколгоспного сортонасіннєвого підприємства.

ЩЕ про двох бобринчан ми розповіли. Та їхні долі схожі з долями тисяч людей. Вважаючи, радісні зміни сталися в Бобринецькому районі. В тому числі й у сільському господарстві.

Наявність сучасної техніки, досвідчені кадри, відмінне насіння, мінеральні добрива дають можливість брати від землі все більше й більше зерна, цукрових буряків, овочів, збільшувати виробництво м'яса, молока й іншої продукції ферм...

Бувало за місяць до Великої Жовтневої соціалістичної революції буржуазна газета «Новое время» писала: «Припустимо на хвилинку, що більшовики переможуть. Хто буде управляти нами тоді? Можливо, кухарі, ці знавці котлет і біфштексів? Чи пожежники? Коноухи, ночегарі? Чи, може, навіть побіжить на засідання державної ради в проміжках між пранням пелюшок? Хто ж? Хто ті державні діячі? Можливо, слюсарі будуть турбуватися про театр, водопровідники — про дипломатію, столяри — про пошту, телеграф?.. Чи буде це? Ні! Хіба це можливо? На таке божевільне питання більшовиком олдано відповідь історія».

Історія відповіла: досягнуто небачених успіхів у розвитку народного господарства, науки, культури; а скільки зроблено для розвитку кожної людської особистості! У вирішенні всіх цих питань беруть безпосередню участь і слюсарі, і водопровідники, і няні. В тому й сила нашого ладу, нашої країни, в тому — заповідь наших подальших успіхів.

І. БРАТЧЕНКО.
Бобринецький район.

РЕПОРТЕР

НАШІ ВИШИВКИ — В КИЄВІ

Напередодні свята Великого Жовтня у Києві в Будинку художника відкрилася республіканська виставка декоративно-прикладного мистецтва і творів майстрів народних художніх промислів. Вона діятиме близько двох місяців. Серед численних експонатів, представлених з усіх куточків України, й пілки самодільної вишивальщиці директора Великописківського клубу Бу Маловисківського району Галини Никіфорівни Русол.

Г. ХАРИТОНОВ.

НА ЗАВАДІВЦІ ЗНОВУ ШУМНО

До Кіровограда на навчально-тренувальний збір прибула збірна команда СРСР з мотокросу (молодіжний склад). До неї входять 16 спортсменів із Тбілісі, Риги, Вільноса, Челябінська, Ленінграда, Горького. Серед них і олександрієць Дмитро Скічко, котрий зайняв друге місце на першості країни серед юнаків.

Разом зі спортсменами прибули старший тренер збірної команди СРСР А. М. Федоткін (Москва), старший тренер збору Ю. Г. Трофімєць (Київ), тренери збірної Латвії й Литви А. Калінін та В. М. Овчинников.

Збори проводитимуться на базі Кіровоградського обласного спортклубу ДТСААФ, який очолює Л. М. Чорний, у минулому сам член збірної СРСР з мотокросу, заслужений тренер УРСР. Він входить також до тренерського складу збірної СРСР з мотокросу.

Спортсмени тренуватимуться на Завадівській трасі з 4 по 23 листопада. В результаті цих тренувань, що, певно ж, стануть цікавим відпочинком, буде відібрано п'ять найкращих спортсменів до основного складу збірної СРСР.

Наш кор.

РАЦОС він у приміщенні кафе «Молода сім'я» всього кілька місяців, але на його рахунок вже є цікаві заходи. Як він клуб? Спочатку, звичайно, буда Ідеї. Провідником її в дію став ентузіаст дискотечного руху Євген Сахін, котрий запропонував Кіровоградському райкому комсомолу утворити за принципом самоокупності клуб, який би поєднував творчу молоддь за багатьма інтересами. Таким чином, з допомогою Кіровоградського райкому комсомолу під дахом кафе у фойє «Дзеркало» з'явився клуб любителів поезії, клуб авторської самодільної пісні, клуб

ЗАГЛЯНЬ У «ДЗЕРКАЛО»

У Кіровограді робить перші кроки молодіжний клуб «Дзеркало».

знавців, танцювальна ритм-група «Брейк» та дискотека, яка агадом має перерости у дискотеатр «Ритм».

Програми вечорів, зустрічей, дискотек, що пропонує клуб «Дзеркало», зорієнтовані на виховання культурних, художніх, естетичних смаків 16-18-річної молоді й на залучення до активної й корисного відпочинку молодих сімей.

Наприклад, один із вечорів клуб організував для молодих родин із заводу радіовиробів, виробничого об'єднання «Друкмаш», вишколу льотного училища цивільної авіації, тресту «Кіровоградмськбуд», СІТУ-6, об'єднання «Промтовар», АТН-10021. Вони стали активними учасниками й бодільниками змагань, виступів танцювальних номерів членів молодих сімей Войчук, Бреусів, Тіаочук, Печенюк, Масленіщуків мали продемонструвати навички з аеробіки й домашнього господарювання, малювання і співу, звання «Кінофілія» і акторів, пісень і приказок, мистецтва прийому гостей, звичок своїх супутників життя. Це всі подружжя справилися із поставленими завданнями, але всі були здобовцями.

Сподобалися присутнім виступи членів клубу любителів поезії С. Коричева та Р. Любарського, конкурс для жінок, господарі, виступи ритм-групи «Брейк», конкурс «Шо? Де? Коли?», конкурс для чоловіків і дружин на підознання та танець «Циганочка», який майстерно виконав Костянтин Войчук.

Коли ми дилимося у звичайне дзеркало, то не завжди і помічаємо, як там відбивається наш погляд. А в ньому можна прочитати багато. Тож хоча поради молодому читачеві: зупинись, заглянь у «Дзеркало», може, знайдеш там щось собі до душі.

Л. РОМАНОВ.

10 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ

ЗА НАПРАВЛЕННЯМ КОМСОМОЛУ

Міліція — це постійно діюча, цілодобова школа правопорядку. А співробітник міліції має бути педагогом у сфері взаєностосунків людей, у системі «людина і закон» — саме так говорить про свою професію оперуповноважений відділу карного розшуку УВС обласного лейтенант міліції Сергій Савіних.

Ще не так давно за направленням Ленінського райкому комсомолу м. Кіровограда він був прийнятий в підрозділ патрульно-постової служби, хоча завжди мріяв про роботу в карному розшуку.

І ось позаду залишилося навчання у Дніпропетровській школі підготовки середнього складу МВС СРСР. Молодому лейтенантові довелося дуже швидко відчутти, наскільки важкою є романтика будівництва карного розшуку. Але саме складність допомогла йому остаточно перекона-

тися у правильності обраного шляху. Кожна справа, котрою доводилося займатися молодому співробітникові не тільки вимагала знань і умінь, але й учила, постійно вимагала готуватися до іспитів. Що в свою чергу привчало до аналізу подій, ретельному доборові фактів, повсякденній перевірці їх достовірності.

Ось для прикладу одна із перших його справ... В одному із сіл Знам'янського району було вчинено злочин. Група, в складі якої був і Сергій, прибула на місце негайно. У розмові з сусідами потерпілого вдалося вияснити, що недавно тут був підозрілий чоловік з дорожньою сумкою, що навела на думку про те, що гість міг бути здалеку. Після короткої наради група виїхала на залізничний вокзал м. Знам'янки, де був помічений опсезуваний свідками суб'єкт. Злочи-

нець спробував зникнути в натовпі, але оперативні дії лейтенанта Савіних змусили його відмовитися від цього наміру. Крапку в цій історії поставив суд.

З багатьма людьми доводилося мати справу Сергію. Дії одних викликають подив, інших — гірке співчуття; прогледіли, не зупинили вчасно. Та справжнє обурення пологить душу лейтенанта при зустрічі з байдужими. Адже у багатьох випадках саме їхня бездіяльність спричиняє до скоєння злочину інших. Дивлячись на таких індивідів, Сергій Савіних намагається розбудити в них почуття громадянськості. Мабуть, саме тому, характеризуючи свого колегу, секретар комсомольської організації оперативних служб серед інших якостей першою назвав небайдужість. Це завдяки їй Сергій змушений ввійждати у відраджень на багато днів до

Петрового, го до Кривого Рога, то... А втім мало куди доводиться їхати в інтересах справи, котрою займаєшся, а тим більше, котру по-справжньому любиш.

За принциповість і добросовісне ставлення до роботи, товарицькість його поважають у колективі. На недавніх звітно-виборчих комсомольських зборах товариші обрали його членом «Комсомольського прожектора».

О. САЙКО,
секретар комітету комсомолу управління внутрішніх справ обласного виконкому.

Бездоганною службою зустрічає своє професійне свято лейтенант міліції, секретар комсомольської організації Гайворонського лінійного відділення Міністерства внутрішніх справ Олександр ЛОЗІНСЬКИЙ. На його дільниці немає порушень громадського порядку.

Фото В. РУДЕНКА.

Юрій
ДМИТРЕНКО

ПРИГОДНИЦЬКА ПОВІСТЬ

[Продовження. Поч. у №№ 118, 121-123, 125, 128, 131, 132 за 2, 9, 11, 14, 18, 25 жовтня, 1, 4 листопада ц. р.]

Максим любив роздумувати, аналізувати за роботою над якоюсь радіоприладом, особливо коли йшла розмітка панелі, обробка її, висвердлювання отворів, виготовлення футлярів — механічна робота, яка не потребувала особливої уваги. А думати було над чим...

Вже третій день, розбивши місто на сектори, обходили вони з товаришами підприємства, установи, організації, намагалися знайти хоча б місце, де можна, не привертаючи особливої уваги, зробити запис радіопереклички... Роботу дещо полегшувало те, що радіоспеціалістам вдалося визначити з достатньою ймовірністю: запис, який транслювала наклепницька ворожа радіостанція, міг бути зроблений через стіну, тому її не дуже був якісний. Це відразу виключило з кола підозрюваних радіооператорів, які обслуговували місцеві радіоточки.

Відібрали попередньо чотири об'єкти, де непомітно в сусідній кімнаті можна було зробити запис подібної якості. Що, власне, дуже обережно й було зроблено. Телер Максим повинен був, не привертаючи уваги, познайомитися з усіма, хто мав у день переклички змогу бути в суміжних кімнатах. Але як зробити це непомітно, не привертаючи уваги? Не даремно ж Стороженко підключив їх до цієї роботи. Не виключено, що агент знає всіх чекістів в обличчя, бо, схоже, осів тут давньою й лише тепер почав подавати про себе «звістки».

Пригадалася розмова зі Стороженком.

— Не виключено, — говорив він, — що це хтось ще з абверівської агентури розконсервувався... У нашому місті абверівських розвідників було кілька... — Тепер, через 40 років? — засумнівався тоді Істоменко. — Чи реально це...

— На жаль, реально... На оцю нашу заспокоєність, задоволеність і розраховано. Таке оживлення давніх агентів «розконсервацією» в розвідці жартома називають. Може, й у нас якийсь розконсервованим ожив...

— Раз він так довго мовчав, то це обережний. Такого можна виявити, тільки спровокувавши на якісь дії. У нашому випадку він сам розгорнув діяльність... Залишилося виявити його за результатами діяльності...

У передпокої нетерпляче пролунав дзвінок. «Так добиваються в квартиру тільки діти та ще посилені з роботи, — подумав Карий, прощукаючи до дверей. — Ось тобі й полаяв...»

У дверях стояв схвильований Степанко.

— Ти! — здивувався Карий. — Так пізно!

— Добрий вечір... Мене Петро Свиридович відпустив, на годину... Тут же недалеко... Я згадав... Особливу прикмету згадав, — схвильовано випалив хлопчик.

Максим застережливо підняв руку.

— Стривай! Заходь до хати.

Він пропустив хлопчика в квартиру, затримався на порозі, прислухався. Здається, у під'їзді нікого не було.

ЩО РОБИТИ?

Старший лейтенант Істоменко даремно сумнівався. «Дмитро Нестерович» був реальністю, а не вигадкою Степанка Митлюка. І працівник управління Комітету держбезпеки Стороженко в своїх припущеннях був не такий уже й далекий від істини. Правда, в житті він мав зовсім інше ім'я та по батьковій й звичайнісіньке прізвище Зінець...

Коли почалася війна, йому було п'ятнадцять років. Батько, колишній підкуркуленко, радісно зустрів нову владу, став старостою в одній з хуторів неподалік Козельщини. Вислужувався так, що німці навіть не дорікали старшими синами, які воювали в Радянській Армії — видно, простили. Найменшого сина, Панаса, старий Зінець теж хотів на службу рейхові влаштувати десь. Але німці прогнали: зелений, мовляв, це. Та завітав якось у Козельщину старий абверовець: у цивільному одязі, без охорони. Вештався він довкрузькими хуторами, розмовляв щирою українською мовою, назвався вчителем, добився учнів для української школи. Та забрав з собою не всіх, а тільки підлітків 14—15 років, переважно синків поліцаїв та старост. Нестір Зінець спочатку чі про яке навчання для синів й слухати не хотів: «Лесить уже. І так грамотний: ділом би краще зайнявся».

Та одного похмурого осіннього дня повернувся з Козельщини радісний, захмелілий. Привіз з собою гостя, червоноликого здорованя з бичачою короткою шиєю.

[Далі буде].

Автомобіль — не розкіш...

Кінець двадцятого століття диктує свої правила і умови життя. Одна з них: автомобіль — не розкіш, а засіб пересування, — була сформульована класиками ще на початку віку. Тим важче її заперечити сьогодні.

— На вашу думку «саморобниками» керує бажання будь-що мати засоби пересування?

— Безперечно. Хоча тільки люди, які створюють автомобілі самотужки, знають, що набагато простіше протягом років відкладати гроші на придбання автомобіля державної марки, ніж за рік-два зібрати свою «марку» власними руками. І все ж пізніше не підуть по легшому шляху — не відмовляться від свого дітища.

Такою була відповідь керівника клубу «Автосам», створеного при обласному товаристві автолюбителей рік тому, Микола Іванович Чикаренко, наладника промислового обладнання дільниці № 16 Кіровоградського заводу радіовиробів. Сама історія почалася, власне, з нього.

Конструюванням займався давно, ще до переїзду в Кіровоград (до цього жив у Грузії). А переїзд до нашого міста співпав, на думку керівника клубу, з часом активного розвитку саморобного машинобудування в країні

(кінець 70-х років). Спочатку виникло бажання створити чотиримісний автомобіль. Але реально оцінивши можливості, Микола Іванович узявся за створення автомобіля середнього класу. Таким став його міський авторолер «Малюк», створений протягом 1982—1983 років.

І тоді Микола Леонідович Урсулєнко, керівник добре відомого в місті клубу старовинних автомобілів «Ретро», запропонував авторолеру «Малюк» по-перше, показати його на республіканському огляді-конкурсі у Києві, по-друге, увійти до секції «саморобників» при «Ретро». Микола Іванович довго не погоджувався їхати до Києва, і, мабуть, тому, що й сам не сподівався на такий успіх — «Малюк» у Києві завоював диплом І ступеня. За досконалу економічну конструкцію — на виставці у 1984 році це була найекономніша машина. Ну, а М. І. Чикаренко одержав диплом «Майстер золоті руки».

І до того ж «Ретро» у командному заліку зайняв друге місце і срібний кубок на тому конкурсі. Ну, а потім одне по одному почалися знайомства з тими, хто в Кіровограді стійливо створює свій автомобіль. Виникали спільні інтереси, обмін цікавими ідеями і, ясно, потреба об'єднатися, щоб вирішувати спільні завдання.

І той покій голова обласного товариства автолюбителей Віталій Георгійович Кузнецов запропонував Миколі Івановичу організувати і очолити клуб «Автосам». Назва його, думаю, говорить сама про себе. І навіть попередив, що не був малочисельним — 35 чоловік одразу заявили про те, що працюють (або готові працювати) над виготовленням саморобних автомобілів. А найактивніші створюють ядро клубу і його технічну раду. Це — О. І. Кулинич, інженер з виробничого об'єднання «Друкмаш», В. О. Івченко, теж інженер, В. Денсенко, спеціаліст широкого профілю, токарь, слюсар, фрезерувальник А. М. Сичов, інженер-технолог, С. Марченко, водій автобазу зв'язку та інші. Кожен сьогодні має свій «автомобіль». У кого готовий, у кого «на підході», у кого в робочому стані...

Що треба для того, щоб створити автомобіль? Перш за все — знайти тему. Ну, скажімо, автомобіль середнього класу. Детально виношується форма, призначення, основні вузли. Для того, щоб зробити своє креслення, треба певно ж завдання «Автосаму», на думку його членів, — пропаганда технічних знань, технічної культури. До того ж — це серйозне захоплення. І, мабуть, тому хотілося б бачити у клубі «Автосам» більше молоді. Сьогодні вона уже потяглася до нього. Треба «підіграти» цей інтерес і організаторам — обласному товариству автолюбителей. Може тоді за кіровоградцями буде концепція автомобіля 2000 року...

П. ЯРМОЛЕНКО.

Огляд-конкурс ВІА

Майже два місяці у Кіровоградській області в рамках другого Всесоюзного фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції, проходили огляди-конкурси самодіяльних вокально-інструментальних ансамблів. На хорошому організаційному рівні зональні огляди-конкурси пройшли у Голованівському, Добровеличківському, Долинському, Онуфріївському та Кіровоградському районах. В творчому змаганні у місцевих оглядах-конкурсах взяв участь 131 вокально-інструментальний ансамбль з 20 районів області. Переможці цих оглядів-конкурсів зібралися на заключний концерт, який відбувся у Кіровоградському міському Палаці культури імені Компанійця.

Авторитетне журі оцінювало виступи конкурсантів.

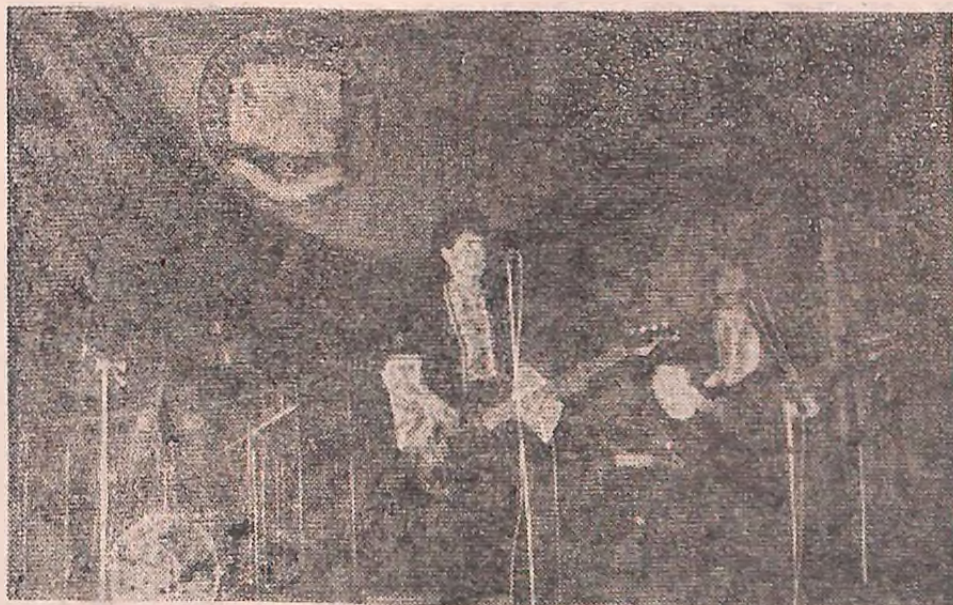
Дипломантами огляду-конкурсу стали вокально-інструментальні ансамблі Новоархангельського РБК (керівник Степан Солук), Хащуватського СБК Гайворонського району (керівник Євген Дмитрашук), Вільшанського МБК № 1 (керівник Володимир Сарпанюк), Мглопівського

МБК (керівник Володимир Бровченко), Новгородківського РБК (керівник Павло Бершадський), Компаніївського РБК (керівник Леонід Омеляненко), Новапозарського БК Александрійського району (керівник Віталій Волошин), Голованівського РБК (керівник Михайло Гойхман).

Ці колективи довели, що висока виконавська культура, активна громадянська позиція і орієнтація на кращі традиції радянської пісні та фольклорні джерела відкривають переклад ВІА широкі обрії для творчого пошуку.

Н. КРАВЧЕНКО.

На знімку: ВІА Новоархангельського району Олександрійського району. Фото В. МАКСИМОВА.

ІЗ ПЕРШИХ

СВЕРДЛОВСЬК. Смачні пироги доручили спекти своїм дружним молоді робітники Уральського заводу важкого машинобудування в подвійного привою — на честь 7 листопада і новосілля. Аджі-святкування відбудеться цього разу в новому ному комплексі, який будували чоловіки. Новосілва — довгождані в молодіжному життєвому комплексі одному з перших у країні. (ТАРС).

(Наступний номер «Молодого комунара» вийде 11 листопада).

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ
ОБЛАСНИЙ УЧБОВИЙ
КОМБІНАТ
УПК ЦСУ УРСР

ОГОЛОШУЄ
НАБІР УЧНІВ

НА 1986—87
НАВЧАЛЬНИЙ РІК
31 СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

оператор електронно-клавирних обчислювальних машин (вечірня форма навчання);
бухгалтер промислових підприємств (вечірня форма навчання).

Навчання платне.
Початок занять в міру комплектації груп.

Адреса учкомбінату:
м. Кіровоград, пров. Плетенний, 12. Телефон 3-10-39.

Дирекція.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітета
ЛКСМ України.

На українськом мовно.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішньоклубового життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коренторської — 3-61-83.

БК 00858.

Обсяг 0,5 друку. арн

Індекс 61103.

Зам. № 607.

Тираж 61 000.

Газета виходить в висторок четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.